

БЕСЕДА ВЛАДИКЕ ДАНИЛА КРСТИЋА

www.pravoslovo.net

Након што сам 2000. године први пут чуо и упознао епископа Данила Крстића у Јерусалиму за Ускрс, и након што сам се одушевио његовом богонадахнутошћу у беседама, одлучио сам да док не умре (пошто је стар па це брзо умрети) да одем у Сентандреју са поклоничком групом (преко Доброчинства) и снимим диктафоном његове беседе. За успомену и духовну корист свих који ће је чути или прочитати. Он је био епископ будимски СПЦ, веома образован, што је сасвим небитно. Али он је успео да споји ученост и једноставност. Имао сам среће. Стигао сам на време јер је недуго након тога преминуо. 17-18.11. 2001. субота и недеља. Две беседе. Овде је прва беседа, одржана у саборној цркви у Сентандреју. Друга беседа је сутрадан након литургије у Будимпешти. Ушли смо у храм, а унутра је била преминула попадија (Мађарица, православка) постављена у средини храма у мртвачком сандуку. Око ње прекрасно цвеће и родбина. Требало је бити опело, а након тога сахрана (што је и било и фотографиосао сам). Позвао нас је (владика) да се приближимо олтару и почела је беседа (без обзира што мртац и родбина чекају. То ми се посебно допало јер изгледа ненормално, а волим јуродиве ситуације!). Наравно у славу Бога! Користио је сваку прилику да проповједа, подучава, опомиње... А то му је и дужност као епископу. Хиротонисан је! Не као самозвани протестантски проповједници...

(Показао је рукама на иконе у иконостасу Христа и Богородице, и почео беседу): Христос је обучен у црвено, па у плаво (а Богородица у плаво па преко тога црвено).

...Значи прва боја црвено - да је Бог, а плаво да је човек. Зашто? Јер плаво је небо и океан и нашој планети даје плаву боју. Црвено-плаво, Бого-човек. Богородица-прво плаво да је човек, а онда црвено одевена, као она купина што је несагорива. Јер Мојсије је видео једну купину, једно дрво, у пламену а лишће остаје зелено. Да је то била ватра, она би одавно спалила у пепео. Онда се из тога огња чуло: Ја сам Бог отаца твојих. Бог је говорио. Како ти је име? Ја сам битијући или Ја јесам вечан. Значи зато је овде Бог црвено. Када је постао плаво - није престао да буде Бог - црвено. А овде плаво, човек, није престала да буде човек, значи ограничено биће. То је теологија у бојама. Две природе у Богочовеку: божанска и човечанска. А овде (показује на икону Богородице) човечанска која се обожила. Али разлика је огромна. Кад идете у Београд на Теолошки факултет код панчевачког моста, тамо ћете наћи слику за одрасле: веронаука. Слика сва зелена, а у центру сунце. Једно сунце један Бог. То је једнобожачка логика дана или дневна.

Шта значи то? Једно сунце један Бог то су: Јевреји, муслимани и

христијани. Заједничка вера-једнобожачка. А логика старих многобожаца и данашњих Хиндуса је ноћна. Колико звезда, толико богова. А ми кажемо: ми смо синови дана и светлости а не ноћи ни теологије ноћне.

Други апсекат божанства је личосни. Колико личности поседује та сунчева лава? Ми кажемо Тројица и опишемо 3 златна круга око белог сунца. Први златни круг светлости је Отац који држи ту сунчеву лаву као своју суштину. Када он рађа другу светлост - Сина свога, Он Њему даје цело своје сунце. Зато је и Син исто толико Бог колико и Отац Његов. Када од Њега исходи, не рађа, када исходи Свети Дух, трећа личност, и Њему даје Отац целу своју суштину. Тако је и Дух Свети исто толико Бог колико Отац и Син. Наш Бог је дакле, једносуштан, једно сунце - бело, али је триличностан. Ту Јевреји и муслимани одлазе од нас. Они кажу један Бог - једна личност. Они би се крстили са једним прстом, а не са три. А ми када стегнемо ова три прста: ако је велики - Бог Отац, кажипрст - Бог Син, а палац - Бог Дух свети, када ми стегнемо та три прста ми назначујемо да сваки од Тројице воли другу Двојицу, а не самога себе. Значи личимо на Бога када волимо друге личности око себе!

Трећи аспект Божанства, који не знају западни: римокатолици и протестанти, то су енергије божанске које зраче из те дубине сунчеве лаве кроз Свету Тројицу. Један зрак је Љубав Божја, о којој говорим, коју је Мојсије видео на купини, која не разара у пепео. Други је мудрост Божија, лепота Божја, доброта Божја, правда Божја, стваралаштво Божије... Значи све те енергије се зову БЛАГОДАТ Божја. То је БЛАГО ДАТО ОД БОГА, коме? Људима. А људи су тако насликани као парче гвожђа. Много их је. Нису то планете него Ијуди. А неко има више рђе неко мање (на себи). Рђа значи имати греха. И сви се они врте око сунца Божанства. Онај који је чистији он брже упија у себе огањ божанске љубави. Јер оно парче гвожђа, онај човек, који је дошао до усијања од љубави Божије са њега спадне сва рђа. Он у маломе личи на велико сунце. Тај је постао Бог. Али не по суштини као Тројица са вечним сунцем, него по благодати и на нижој температури, јер ми имамо само зраке из тог сунца. Ако би се ми као парче гвожђа приближили самом сунцу - ми би се истопили. Значи може свако да има једну орбиту, даље од самога сунца, али је важно то - како скинути са себе рђу. Како се очистити? То је пост и молитва.

...Онда после не замишља човек Христа као сад, један од Тројице постао човек, не први Отац, не трећи Дух, Овај средњи Син: Он је постао човек од Јеврејке девојке Марије коју ми зовемо Богородица. Она је Бога родила. На Божић родио се Божић, а не Јеврејче. Там,там! Божић - значи Божић. Руси и Грци кажу само рођење, рождество Христово... А Он је постао божић бата, значи Божић, мали наш брат. Све религије говоре како имаш да се пењеш на неку планину, рецимо на Олимпос да би видео хеленске богове, ако у њих верујеш. Треба да се пењеш не врхове Хималаја да видиш индијска божанства ако верујеш у њих. Чак и Јевреји се пењу на врх Синаја. И кад су дошли тамо Синај је изгледао, врх као вулкан, огањ божанске љубави, муње! То је светлост божанске мудрости. А они су рекли: Ми се бојимо! Иди Мојсије ти сам разговарај са Богом. А код нас у Новом Завјету једино Бог силази са небеса...

умире за нас, васкрсава, да нас ослободи смрти и његово причешће је лек против смрти, јер је рекао: ко једе моје тело и пије моју крв има живот у себи. Не, имаце кад васкрсне. Има већ сада на литургији. А зашто Његово тело још има укус хлеба и зашто његова крв има још укус вина? Да би остало простора за слободу вере. Јер тамо где је очевидност, очигледност -то је насиље хемије и магије. А вера претпоставља слободу.

На овој планети имаш две атмосфере. Прва - атмосфера ваздуха коју ми дишемо с животињама, а друга атмосфера слободе - коју ми дишемо са ангелима. И у тој атмосфери слободе, свако се рађа у истом троуглу слободе. Бог на небесима - врх троугла, ван космоса. Ђаво на облацима (поднебесје) и ми на земљи... Ми долазимо да полагамо исти испит као наш прадеда. Избор између Тројице - несебичне љубави и између себичне - сатанске љубави. Сатана је рекао: ја волим само себе, ја сам себи бог и не треба ми нико. Значи има две врсте љубави. Добри људи, Божји људи који по понашању Свете Тројице воле и друге око себе и ђаволске-сатанске, који воле сами себе. А Достојевски ја нашао три брата Карамазова: 3 типа слободе. Иван - најстарији је био сатаниста, Алексеј - најмлађи је био христољубив, а Димитрије је био неопредељен. Јер може човек до тридесете године да живи као да га нема, неким својим хобијем, толико је заузет, рецимо пианом, клавиром или хемијом, да живи као да нема ни Бога ни ђавола. А кад је неки рођак њему умро, онда се он потресао и питао старије људе: је ли то тачно што попови проповедају да има васкрсење? Ја би тако волео да је то тачно, хтео бих да видим свога рођака. Тако се и он онда пробуди за... Поверење, Срби кажу то је по вере. Поверење, по пола вере. То је шала наравно, али деци тако кажу. Зашто? Па ти ниси био у Аустралији као мали човек, ђак, а он ти говори о Аустралији, Јужној Америци... Он мора да њему верује да има Аустралија... Тако на неком вишем нивоу историје ти мораш да верујеш да је био Александар Велики и Наполеон и шта ја знам. А на још вишем нивоу: вера - пуна вера се тражи од нас јер вера је плод слободе само човека. Само човек може да има веру јер је он налик на Бога јер има избор између добра и зла. За тај испит смо и дошли: избор између добра и зла. Тако значи, наша Православна Црква није никад имаи инквизицију и спаљивала живе људе као папина и други. Зато што ми знамо да не може ни Бог увући некога силом у рај. Јер љубав или мржња то је плод слободнога срца. Тако и човек је загонетан за себе. Не може објаснити зашто се баш том женом, девојком оженио, а не неком другом?! Зашто је изабрао тај позив а не неки други да ради на земљи. Тако значи, слобода је везана за ТАЈАНСТВЕНОСТ! За тајанственост! Ми смо сами себи тајанствени. У том погледу, што смо старији све више видимо. Како смо провели живот, како нас је нешто, нека сила (сачувала), кад смо били на неком беспућу или на раскршћу да идемо лошим путем. Како неко...а то је је нас ангео.

А Бог са неба воли све. А одоздо нема одговорне, како ми кажемо узвратне љубави од свих. То је тајна у срцу сваког човека, (свако) има кључ од раја али има и провалија паклена. И зато је један прота у Хелади (Грчкој) рекао овако:

када говориш о крају света кажи овако: ми смо оптимисти православни. Већина иде у рај. Зашто? Зато што су испунили прву заповест Божју: рађајте се и множите се. И живели су за децу и за друге. А и калуђери и калуђерице рађају децу - духовно, кроз веронауку и кроз молитву. Значи већина, сви иду у рај. А мањина лудака – мазохиста - који уживају себе да муче, а ђаволи - они су као садисти, воле друге да муче. Значи за мазохисте -самомучитеље, пакао је њихов гадни рај. Њима њихов гадни рај! И прота каже, тај Хелен, свако ће добити свој рај - по своме укусу. А најтеже је васпитати укус и за музику високу, црквену и за Баха. И за сликарство високо, иконе и тако... А још теже за етику, за понашање, за морал. То је нарочито важно породично... од родитеља задатак, да ваш стан буде мала црква. Да има иконе, кандило тако да знате. Ми кажемо ми смо оптимисти, и зато ако неко од наших рођака није у рају с нама ми нећемо плакати за њим, зато што знамо да није њега Бог бацио у пакао. Него да он сам није хтео да дође са нормалним људима у рај. А тада ако сатанисти кажу: А зашто је ваш Бог створио људе за које зна унапред да ће бити мазохисти, а ми кажемо; велика је тајна слободе! А прошли век је сковао једну реч: селф-реалисатион, самоостварење. Свако има свој један идеал у себи или лепоте да личи на Христа или неки који воли гадост и ругобу – да личи на оне отпале. Тако је то необјашњиво.

Беседа би трајала ко зна колико да водич није прекинуо са исприком да морамо да кренемо даље. Било ми је криво, јер сам зато дошао, па сам искористио паузу, остао на опелу и сахрани и направио неколико фотографија.

Када је владика био једном у некој београдској цркви (црква Покрова Пресвете Богородице), након литургије је толико дуго причао (није имао ко да га прекине) да људи више физички могли издржати па су се полако почели разилазити: Феноменално!

Сентандреја је предивна...Водич нам је испричао и 2 приче у вези владике:

Кад је владика Данило устоличаван (ту у Сентандреји, 1991. год.), он је угануо ногу, па су морали да га носе. Направили су као столицу једну, па су га јаки момци носили. А владика је антиекумениста и често је знао папу овако да дохвати, и ја њему у шали кажем: Преосвећени, видите како не ваља у животу говорити... Бог вам то врати. И вас су носили као папу. А он изгрди мене и каже: да али њега су због свемоћи, а мене због немоћи! хаха... знао увек да се дохвати на ноге!

Лети кад долазе странци, нема везе, Швајцарци, Немци било који, он тако понешто каже. И била нека група швајцарска и били су рецимо, малте не осамдесетогодишњаци. А владика каже њима кад су одлазили: ДОВИЋЕЊА У РАЈУ! А један господин из првог реда каже: хвала, али што касније.

Ево и друге беседе владике Данила, 18.11.2001. након литургије у српској

цркви у Будимпешти. Не треба да напомињем да владика никада није сувопарно читао беседе, већ је са народом око себе причао као некада апостоли. А динамика у излагању богонадахнутих истина се могла само доживјети. Не, није то ни она протестантско-католичка глума, драмска форма беседништва, већ истинска спонтаност и надахнутост Духом Светим.

О НЕЈЕДНАКОСТИ у овом свету. О неједнакости! Берђајев је написао једну књигу: Филозофија неједнакости. Зато јер у у прошлом веку владали су и нацисти и комунисти - да ће бити једнакост. Наравно нацисти су говорили да ће бити једнакост свих Немаца који ће да владају, а комунисти да ће комунистичка интернационала направити једнакост на целом свету. А једнакост је немогућа пошто је Бог створио људе различите, створио их је неједнаким. И шта? Има три спрата неједнакости. Први, економски - што свако зна: БОГАТ, СРЕДЊИ, СИРОМАШАН;

Други спрат по лепоти, естетски: ЛЕП, СРЕДЊИ И РУЖАН;

Трећи спрат неједнакости, по уму: ГЕНИЈЕ, СРЕДЊИ И ИДИОТ.

Само одозго постоји једнакост, да Бог воли јенако и генија и идиота, и лепог и ружног, и богатог и сиромашног. Али коме је више дао, од њега више захтева, тражи плодове, тражи да ради, да умножи своје таленте. Тако да онај који има нешто више талената, рецио за проповедање, за нешто друго, он нема право да се уображава. Шта каже св. Павле? Шта се уображаваш, као да ниси добио дар од Бога! Значи, ако има неки велики дар он је то дужан да умножи. Тако да на првом спрату, Христос Бог решава такве проблеме и каже: Тешко је богатоме ући у Царство небеско. Значи то је добра вест. Већини сиротиње је лако! А и богати ако дају сиротињи милостињу и они улазе у рај.

Тако значи, онда, на другом спрату је тежа неједнакост. Ако се нека девојка у породици Кенедија, милионара америкањских, или у породици бивших комунистичких милионара, Брежњева, роди гурава и ружна, оне не може да купи лепоту ни за милион долара ни за милијарде рубаља, јер се та лепота не може купити. Тако значи, онда је та девојка несрећна, мислим, Брежњева унука, она од очајања пошто нема вере, није учила веронауку, она би се убила од очајања, јер када стигне 18-20 година она жели да се уда. Но, онда види да се не може купити младожења, женик, ни за какве паре. Онда дође Христос па каже: кћери моја, ниси крива ни ти ни родитељи твоји што си се тако ружна родила, него ти немаш дар да се удаш, да рађаш децу, а оне које су лепотице оне имају већи дар. У неку руку која је вишег стаса и раста и лепотом - она је задужена да више деце роди, јер племство има обавезу да одржава своју Династију, своје неслеђе. Тако значи, пошто је Он њој рекао да није крива, него да се на теби покаже слава Божја. А, Господ је слепорођеноме рекао: нису криви ни родитељи твоји ни ти, него да се на теби јави слава Божја, и Он му даје вид. Слава Божја - да прогледа, не само телесно него и духовно. Јер је видео Бога који га је излечио. А овде свету не мора да добије то, него каже: ти

мора да будеш тајна калуђерица у својој кући. Тако да је неки виши, узвишенији начин живљења, монаштво је исто пут ка Богу којем се она моли и ради за своје околне и помаже им. Она се тиме спасава.

А на трећем спрату: геније има 10 талената, онај средњи 5, а идиот има 1. Али Господ по броју талената..., ко има више, он је више задужен и више се очекива од Бога да ради на тим својим талентима. Јер после када дође на Суд, Господ гледа ко је умножио своје таленте. А овај са 10 може да уђе у рај само ако има 20, ако је удвојио. Онај са 5 још 5. Онај са 2 још 2, а идиот са једним - он улази са једним јер као безазлено дете он има таленат безазлене љубави ка свима и он и не зна који дар има: да је то та безазленост и љубавност према свакоме. Тако када буде васкрсеније онда ће и идиот да васкрсне једнак са генијем, там, там! Значи наша једнакост је само после васкрсења.

У овом свету нема једнакости. А на оном једнакост је у томе да сви имају једнаке дарове и имају могућност да онда умножавају даље. Син Божји је наредио нама једну наизглед немогућу ствар. Он је рекао: Будите савршени као Отац ваш небески. А Отац наш небески је бескрајно савршен, непостизиво савршен. И у рају ми стално имамо да растемо из једног степена мудрости у још већи степен мудрости. Из једног степена љубави у још већу огњевитост љубави. Из једног степена лепоте у још већу лепоту. Значи, пред нама, кад нас питају ови неверници, па ште ћете ви радити у рају кад будете вечни? Они као мисле да ће то бити досадно. Не драги мој, то је вечни раст из једног степена славе у још већи степен славе - у смислу упијања у себе оних божанских енергија.

У наш мозак може да уђе још нешто више од Христовог свезнања Божанског. Из Његових очију у наше очи, од његове лепоте - која је изнад сексуалности! Тако, када се Марија Магдалина загледала у очи Исуса Христа, она бивша блудница је постала калуђерица, там, там!

...Тако, свако има разне таленте. Филозофа интересује мудрост Христова Божанска. А уметнике интересује естетика, лепота Божанска. Свако има осећање за доброту Божанства и за храну Божанством у причешћу. И тако у свим тајнама светим -крштење, миропомазање, венчање, рукоположење - добијамо енергије Божанства као огањ Божански. Ми примамо. То су оне зраке Божанства. Али само у причешћу. Зато је причешће највећа тајна. Ми добијамо и личност Његову за храну. А то је оно, од она златна три круга око белог сунца, ако се сећате.

Први је Отац, други је Син, а тај круг светлости Божанства је сакривен у Његовом телу. И на Преображење - пробила је та светлост Божанства кроз Његово лице и одело и он је имао око главе златни круг – да се види да он није неки јеврејски пророк, него да је Он једна Божанска личност у људском телу. Значи, Он је рекао: Ја сам хлеб са неба, а Његово тело није са неба. Шта је: Ја сам хлеб са неба? То је тај круг Његове личности Божанске, вечнога Сина - вечнога Бога Оца. Тај круг светлости је у Његовом телу. И то ми добијемо са

Његовим телом. И не може без Његовог тела ни добити! Јер све то, Његова личност Божанска је сакривена у његовом телу. Значи, она мудрост Божја из Његовог мозга, она лепота из очију, онај огањ из Његовог срца, све то али заједно са Његовом личношћу - са оним златним кругом.

Нигде нема веће тајне од тога да Он постаје наша храна - наравно духовна. Наравно! А Његово тело је НЕПРЕГРИЗИВО. Под небом и под непцем је иста тајна. Пре Вука је било Б - неБце, било је небенце. Под језиком је један свод овако, као небо мало... Значи под небом, то су хиљаде километара између олтара у Јерусалиму, где служи неки попа наш православни на хеленском језику, и у Београду, Вашингтону, Токију (где се претвара) хлеб и тело, а вино у крв. Али нема хиљаде телеса Христових, колико има олтара православних на овој планети. То је увек оно једно тело које се вазнесено, када је Он прошао кроз небо, диже овако, без неког авиона. Он се диже кроз облаке и кроз усијане звезде без скафандра. То је ново у Новоме Завету да је Он несагорив. Његово тело не може се опећи ни спалити. И сад кад је Он тамо на престолу, не небесима - то значи ван космоса, у множини небеса - то је ван космоса, *heaven* на енглеском. И тамо на престолу са Оцем и Духом. И то Његово вазнесено тело може бити истовремено на хиљаде олтара, под видом хлеба и вина. Али оно остаје увек једно и зато не треба нама римски папа као Његов заменик, јер је Он свуда присутан - и телесно у сваком селу, у свакој парохији. То је Богочовек. Он није само човек, Он је - Богочовек! Тако значи. А под небеснцем и под непцем..., кад ја као поп имам веће парче од онога тела Христовог које смо ми раздвојили на четири дела. На једном пише Исус - то ће ићи у чашу, Христос - за мене попа који служи, то је велико парче - четвртина, а НИ КА - то је за вас, које ми иситнимо и исечемо, па ставимо у чашу и тако вас кашичицом причешћујемо, да имате тело и крв истовремено. Тако значи под мојим непцем...

Ови кажу који мисле по логици - само логика, логика је заснована на аритметици и на геометрији - и то треба знати на пијаци, и они који мисле само логички, они кажу: Па ако ти верујеш да се тај хлеб променио у тело човечанско Христово и ти то једеш, онда си ти лудожер. Ми кажмо: Не, драги мој, има нешто ново у Новоме Завету, кад је Божанска личност Сина. Божјег постао човеком је донео нешто ново. Нову способност.

Његово тело је као наше, али има нову способност што нема Адам и ми, да изађе кроз оне мамине трбушне мишиће без царског реза и она остаје девојка. Тако Он излази после кроз камену плочу из гроба који остаје запечаћен. Улази после кроз закључана врата у собу где је био Тома који је сумњао. А у Вазнесењу, не очиглед својих ученика, Он се диже не машући рукама. Овако се диже, кроз облаке - то је ново у Новоме Завету!

Тако кад ја једем, ја прво, немам људоздерске прохтеве, а друго, знам да је немогуће одгрести парче меса Христовог тела, јер Његово тело је

НЕПРЕГРИЗИВО! Запамтите реч! Кад ја гризем - свака мрвица ће бити опет цело тело Христово (овде алудира на латинску јерес око забране да се не смије прегрести хостија, као да ћеш тако прегрести Христа?! По тој телесној логици се Христово тело већ поцепало, јер је много 'причасника', а ускоро ће се и истрошити резерве'...). Под мојим небенцем, свака мрвица је опет цело тело Христово. Значи, мене не интересује да ја Њему одгризем парче меса. Мене интересују сакривене у Његовом телу те енергије Божанства. Мудрости у Његовом мозгу, лепоте у Његовим очима, љубави као огња у Његовом срцу, истинитост из Његових уста, **ТО ЈЕ НАМА ХРАНА ПЛУС ЊЕГОВА ЛИЧНОСТ**, ипостас на грчком. Његова личност која постаје саставни део наше духовне хране, да је Он у нама стално.

И, значи ми се молимо: Не одузми од мене Духа Светога и Христа који се у нас уселио или - обитава. У нама обитава. Значи циљ хришћанскога живота је да постанемо живи храм Свете Тројице. Јер са Сином улази и Дух.

Хвала вам велика Преосвећени на свему! (мада владика иначе каже да се не каже преосвећени већ преосвештени, нити свећеник већ свештеник, јер свећеник би нпр производио свеће). (да се не би сви сада гурали и тражили благослов јер 'журимо', а и иначе владика је избегавао да му љубе руку увек стави панагију да се целива), он је узевши панагију у руке рекао: **ДАЛЕКОМЕТНИ БЛАГОСЛОВ СВИМА!** И тако нас благословио.

Ван свакога је спора је да већи благосиља мањег Јевр.7,7.
Слава и хвала Богу на свему! АМИН